

79

VIRO
 PERQVAM REVERENDO ATq; CLARISSIMO,
 DOMINO
SAMVELI FRIDERICO
LAVTERBACHIO,
 ECCLESIASTAE FRAVSTADIENSI PRAE-
 CLARE MERENTI,
 EXCESSVM,
 QVI THORVNII D. II. SEPT. ANNO MDCCCX.
 ACCIDIT,
 SVI EX SORORE NEPOTIS,
 ELEGANTIA INGENII ET SANCTIMONIA MORVM
 MAXIME CONSPICVI IUVENIS,
SAMVELIS BACHMANNI,
 SACRARVM LITERARVM STUDIOSI
 IN GYMNASIO THORVNIENSI,
 GRAVISSIME LVGENTI,
 AMICI AFFECTVM, OFFICIIQVE PARTES
 DECLARARE VOLVIT
M. P. LAENICHIVS, GYM. THOR. RECT. & P. P.

THORVNII,
 IMPRESSIT JOANNES NICOLAJ, NOB. SEN. ET GYMN. TYPOGR.

*Admoneri me intelligo vel maxime, repentino Bachmanni obitu, miseram esse Parentum conditionem, cum proborum acerba filiorum evitata decedentium funera deplorant, & amisso illorum praesidio voluptatisque spe suo libenter moerori obsequuntur. Enim vero, pia Beati mater, cognita ipsius morte, adeo conturbata doloris sensu ingemuit, ut brevi ex insperato terrore, quem triste incusserat nuntium, extingueretur. Atque ita suo comprobavit exemplo, nihil in rebus humanis facile esse, quod tantum luctum lenire, nedum exhaurire universum, vulnusque tam grave sanare penitus queat. Tibi autem, Vir perquam Reverende, vere, quod in literis tuis ad me datis dixisti, usu venit, quanquam non sine animi Tui molestia perferendum: Nullam calamitatem esse solam. Illa enim duplex clades tanto sine dubio gravior accidit, quanto praesertim in sororis nepote, egregiae indolis juvene, spem ampliorem collocabas. Quam fecisset utinam Deus immortalis, reddere potuissem ad tuam expectationis mentisque formam bonarum artium studiis perpolitum. Elapsus est annus jam alter, ex quo nostrae eum curae commendares, & meam ipsi potissimum voluntatem juvandi, promptitudinem conciliatam velles, unde ipse omni contentione in eam rem incumbendum mihi esse putavi, ne unquam se ulla in re, sicubi opus fuit, desertum a me sentiret. Tanto minus
segnior*

*segnior hac in parte fui, tum ob muneris mei rationem, tum ob illam veterem, qua conjunctus cum B. Socero meo, Joanne Grandavio in Academia Vitembergen-si vixisti, familiaritatem, tum propter ipsius Iuvenis honesti indolem integritatemque morum. Addixit se mihi speciatim, audiendique fidem privatam obligavit, multa aviditate ea arripiens, quae tradebantur. Invaluit alioqui plerumque, aetate proVectiori multo damno expiandum, cacoethes inter discentes, quando aut docerent, velut alterum Aeolum in libero aere declamitantem ad vacua subsellia relinquent, aut altera aure tantum praeceptiones, quae instillantur, salutare, peregrinante interim animo, auscultant. Alii ingenii felicitate confisi frustra, Pythagoricos forte aemulati, nihil intra libellos colligunt, & futuro usui servant. Non quidem arguit ubique prudentiam docentis, rerum vel centies exscriptarum mole aggravare discantium chartas, & irreparabili temporis jactura utilitatibus eorum obesse, nullos tamen unquam velle, data occasione comparare calamo scientiarum thesauros, aut non satis diligentis, aut vana opinione laborantis praesidentisque documentum esse putamus. A qua perversitate beatus hoc longius se removit, quo diligentius se sua industria a vulgo distinxit. Tantum illud sibi profuturum existimavit, quod aut altius memoriae infixum teneret, aut consignatum cum cura suum fecisset. Veram incorruptamque pietatem ac constantiam obsequendi ne invidi quidem dissimula-
bunt,*

bunt, cum testes praesto sint vivi. Eam sibi propriam
sigillatim fecit laudem, quod nemini, quantum scio, gra-
vis fuerit, vel morum vanitate, vel familiari admo-
dum iuventuti vitio, leviter & inconsulte agendo.
Maturius ei modestiae morum assuetus, quam scien-
tia divinarum rerum, quarum desiderio & exercita-
tione delectatus est unice, sibi poscit. Quod si, tam bene
constituta studii ingrediendi consilio, vigori mentis par
corporis robur contigisset iuveni, sua sponte amplissi-
mum laudis spatium definire potuisset, ingenio, probi-
tate, rectisque studiis postferendus nemini. At a di-
vina voluntate, cuius arbitrio e statione migravit, non
seiunctae eius debebant esse rationes. Extra calami-
tates omnes iam vivit securus ac quietus & pestilen-
tissimo, longeque gravissimo anno praeter opinionem
superato, ex hac rerum vicissitudine ac miserrima
vitae conditione ereptus, triumphat. Neque credo,
cum nihil mali beato tam feliciter ex miseria egredi-
enti, contigisse existimare potes, quin multum ex do-
lore Tuo, Fautor honorande, sit diminutum. Nam,
ut Deo pareas, suadet tua pietas, prudentia tua ne
dolori succumbas. De cetero ex animo precor, ut
divinae clementiae auxilio adiutus, sacri coetus bono,
inter frequentes Mortis ac Martis vexationes, qui-
bus exercetur Polonia pariter ac Prussia, salvus in-
columisque quam diutissime supersis. Vale! Da-
bam Thorunii in Prussia Eid. Octobr. Anno C1713CCX.

os(O)so